Fra Pascal Ahodegnon
Superiore Generale

Rzym, 17 listopada 2026 r.
Prot. nr PG026/2026

Uroczystość Najświętszej Maryi Panny,
Patronki Zakonu Szpitalnego św. Jana Bożego

Pozostajemy pod opieką Najświętszej Maryi Panny

Do całej Rodziny Szpitalnej św. Jana Bożego

Drodzy Bracia i Siostry!

Święto Najświętszej Maryi Panny, Patronki Zakonu, jest najważniejszym świętem maryjnym, podczas którego Zakon Szpitalny oddaje cześć Maryi, Matce Bożej. W tym roku będzie ono obchodzone w sobotę 21 listopada i stanowi szczególną okazję, abyśmy poczuli się wezwani, zgromadzeni i zjednoczeni jako Rodzina Szpitalna wokół naszej Matki. Święto to zostało ustanowione dokładnie 290 lat temu, w 1736 roku, jako wyraz pragnienia Zakonu, aby powierzyć się opiece Najświętszej Maryi Panny, naszej Patronki.

Ta dawna tradycja maryjna związana jest z przekazem, według którego Najświętsza Maryja Panna, ukazując się świętemu Janowi Bożemu w chwili jego śmierci, pocieszyła go, otarła pot z jego czoła i obiecała, że zawsze będzie otaczać opieką jego synów, chorych, którymi się opiekują, oraz ich dobroczyńców.

Oficjalnie święto liturgiczne zostało ustanowione podczas Kapituły Generalnej w 1736 roku, choć wydaje się, że obchodzono je już wcześniej. Wśród dekretów ogłoszonych przez tę Kapitułę postanowiono, że święto Najświętszej Maryi Panny, Patronki Zakonu, zostanie zaliczone do najważniejszych uroczystości zakonnych, jako wyraz szczególnego nabożeństwa do Najświętszej Maryi Panny oraz prośby o Jej opiekę nad Zakonem. Postanowiono również, że będzie ono obchodzone każdego roku, w trzecią niedzielę listopada, z największą możliwą uroczystością we wszystkich wspólnotach Zakonu.

7 stycznia 1817 roku papież Pius VII potwierdził dekret Kapituły Generalnej nakazujący coroczne uroczyste obchodzenie we wszystkich kościołach Zakonu święta Najświętszej Maryi Panny, Patronki

Zakonu, w trzecią niedzielę listopada. Reforma kalendarza liturgicznego naszego Zakonu w 1975 roku ustaliła datę tego święta na trzecią sobotę listopada.

Piękna intuicja Braci uczestniczących w Kapitule pozwoliła ukazać Najświętszą Maryję Pannę jako wzór konsekracji w duchu szpitalnictwa oraz jako „Matkę Miłosierdzia" i „Uzdrowienie Chorych" – tytuły, które od zawsze inspirowały naszą Rodzinę Szpitalną do życia duchem współczucia, troski i pocieszenia wobec tak wielu braci i sióstr, którym służymy w naszych ośrodkach szpitalnych i poza nimi.

Istotnie, pielęgnowanie nabożeństwa do Najświętszej Maryi Panny nie oznacza praktykowania kolejnej pobożności religijnej pośród wielu innych, lecz jest wyrazem posłuszeństwa woli Jezusa. Święty Jan Paweł II przypomina nam, że „ma ono swoje uzasadnienie w testamentowej woli Chrystusa. To sama Ewangelia św. Jana daje świadectwo ostatniej woli Jezusa na krzyżu. Mówiąc do Maryi: «Niewiasto, oto syn Twój», pragnął, aby troszczyła się o każdego ze swoich uczniów jak matka; a mówiąc do umiłowanego ucznia: «Oto Matka twoja», poprosił, aby każdy uczeń pielęgnował synowską więź z Maryją. Dając nam za Matkę swoją własną Matkę, swój największy skarb, Chrystus okazuje swoją miłość do swoich aż do końca; Maryja zaś, przyjmując apostoła Jana za swego syna, ukazuje swoją macierzyńską miłość wobec wszystkich ludzi, których ma prowadzić do Syna, który odkupił ich swoją krwią".

Oznacza to, że nasz Zakon Szpitalny, prosząc o przemożne wstawiennictwo Maryi, naszej Patronki, przyjął również misję głoszenia i szerzenia miłości do Maryi, Matki Jezusa i naszej Matki. Ona nieustannie okazuje swoją macierzyńską miłość każdemu dziecku, które Ją wzywa, a szczególnie tym swoim dzieciom – naszym braciom i siostrom – którzy cierpią fizycznie, moralnie i duchowo.
Obchody tej rocznicy dają nam sposobność, aby przypomnieć sobie, jak wielkim szacunkiem nasz Zakon darzył tradycyjną i starożytną modlitwę maryjną „Sub tuum Praesidium", odmawianą na zakończenie każdego wspólnego spotkania lub modlitwy wspólnotowej: „Pod Twoją obronę uciekamy się, Święta Boża Rodzicielko, naszymi prośbami racz nie gardzić w potrzebach naszych, ale od wszelkich złych przygód racz nas zawsze wybawiać, Panno chwalebna i błogosławiona".
Sub tuum praesídium confúgimus, sancta Dei Génetrix; nostras deprecatiónes ne despícias in necessitátibus; sed a periculis cunctis líbera nos semper, Virgo gloriósa et benedícta.

Zakon również w konkretny sposób doświadczał tej macierzyńskiej opieki na przestrzeni swojej historii. W 1824 roku, u początków odnowy Zakonu we Francji, Brat Jan Boży de Magallon nabył w Lyonie zamek Champagneux, przeznaczony na szpital psychiatryczny, za kwotę 98 000 franków, którą miał spłacić w ciągu dziewięciu lat, w rocznych ratach po 10 000 franków. Po upływie pierwszego roku Brat de Magallon nie był w stanie uiścić należnej raty, a w następnym roku zażądano od niego zapłaty 20 000 franków pod groźbą wywłaszczenia.

W tym momencie w kasie klasztoru znajdowały się zaledwie cztery tysiące franków. Sytuacja była naprawdę dramatyczna i wydawało się niemożliwe znalezienie rozwiązania, które pozwoliłoby zdobyć brakujące pieniądze. Brat Jan Boży postanowił nabyć figurę Matki Bożej z Dzieciątkiem, którą umieścił w niszy przy głównym wejściu do szpitala. 19 listopada 1826 roku, dokładnie dwieście lat temu, z okazji święta Najświętszej Maryi Panny, Patronki Zakonu, poświęcił Matce Bożej dom zakonny i całą Prowincję, ogłaszając Ją „Przełożoną Generalną". Następnego dnia nadeszło pismo adresowane właśnie do „Pani Przełożonej Generalnej" wspólnoty w Lyonie, wraz z kwotą 10 000 franków. Kilka dni później nadeszło kolejnych 6 000 franków z Lille. Była to dokładnie potrzebna suma, która dotarła na czas, aby uratować dom.

Przy tej okazji pragnę również zaproponować do osobistej refleksji słowa papieża Leona XIV, zawarte w encyklice Magnifica humanitas. W numerze 244 Ojciec Święty pisze: „Najświętsza Maryja Panna nie tylko uczy nas dostrzegać niewidzialne dzieło Boga, ale także kieruje nasze spojrzenie «ku punktom pęknięcia ludzkości, tam, gdzie dochodzi do wypaczenia świata, w kontraście między pokornymi a możnymi, między ubogimi a bogatymi, między sytymi a głodnymi», wychowując nas «do przyjęcia innego punktu widzenia, z którego można patrzeć na świat od dołu, oczami człowieka cierpiącego, a nie z perspektywy wielkich; do kontemplowania historii spojrzeniem maluczkich, a nie z perspektywy możnych; do odczytywania wydarzeń historycznych z punktu widzenia wdowy, sieroty, cudzoziemca, zranionego dziecka, wygnańca, uciekiniera»".

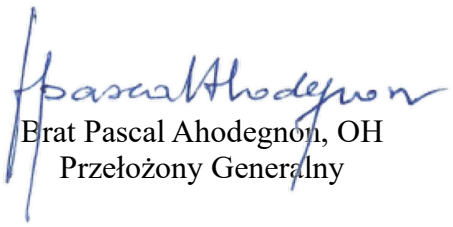
W numerze 245 kontynuuje: „Z tą samą wiarą co Maryja stajemy się budowniczymi nadziei w naszym świecie, dzieląc się tym, kim jesteśmy i tym, co posiadamy, aby obecność Jezusa wzrastała pośród nas, a Jego Królestwo nabierało kształtu. W pokornej wierności każdego dnia również czas sztucznej inteligencji może stać się etapem, w którym Duch Święty pozwoli dojrzewać cywilizacji miłości w naszym życiu: Pan nadal czyni wszystko nowe i pozostawia otwartą dla każdej epoki możliwość stania się historią zbawienia w świetle Wcielenia".

Słowa Papieża zachęcają nas, abyśmy nie poddawali się wobec sytuacji niepewności, których doświadcza również Zakon w niektórych częściach świata, lecz pokładali ufność w Maryi, będąc pewnymi, że Ona wskaże nam drogę dalszego wypełniania naszej misji szpitalnictwa w służbie najbardziej kruchym i potrzebującym ludziom.

Niech święty Jan Boży towarzyszy nam i pomaga nam zaprosić Maryję do naszego życia i naszych Dzieł, abyśmy mogli zawsze trwać przy Niej i wspólnie kontynuować naszą misję szpitalnictwa w świecie, który się zmienia, ale wciąż tak bardzo potrzebuje miłości i troski.

Niech do każdego z Was dotrą moje braterskie pozdrowienia wraz z życzeniem, abyście na nowo odkryli piękno Maryi Dziewicy i Matki oraz siłę naszej miłości ofiarowanej Jej.

Wszystkim życzę błogosławionego świętowania!

Brat Pascal Ahodegnon, OH
Przełożony Generalny